

Arrest

nr. 227 593 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische dochter, W. V.

1.2. Op 1 april 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02/10/2018 werd ingediend door:

*Naam: I.
Voorna(a)m(en): L.
Nationaliteit: Wit-Rusland
Geboortedatum: 06.06.1963
Geboorteplaats: Berdsk
Identificatienummer in het Rijksregister: 2 063060657033
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische dochter, de genaamde W. V. (RR: 82090536212) in toepassing van artikel 40 ter, §1 van de wet van 15/12/80.

Gezien de aanvraag is ingediend in toepassing van artikel 40 ter, §1 dient betrokkene aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon, zijnde zijn dochter, toepassing heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Betrokkene vroeg reeds op 13.03.2018 gezinshereniging aan in functie van haar Belgische dochter, de genaamde W. V. (RR: 82090536212) in toepassing van artikel 40 ter, §1 van de wet van 15/12/80.

Deze aanvraag werd geweigerd doormiddel van een bijlage 20 op 11.09.2018. Het recht op vrij verkeer was onvoldoende aangetoond.

*De referentiepersoon doet dus een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, maar legt hiervoor geen bewijzen voor.
Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.*

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in een ander EU-lidstaat verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in dat EU-land een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Ter staving dat de Belgische referentiepersoon gebruikt heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, werden de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijs van registratie van het verblijf van een burger op naam van de referentiepersoon d. 06/07/2016 waarop geen adres is vermeld
- Verblijfskaart van een gezinslid van een EU-burger op naam van betrokkene en op naam van de echtgenoot van betrokkene, de genaamde I. V. dd; 21:02:2017 zonder vermelding van een adres
- Verklaring van het provinciebestuur West-Pommeren dd. 27/07/2016 dat betrokkene een aanvraag heeft ingediend voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie
- Bevestiging van de registratie van vreemdelingen voor tijdelijk verblijf dd. 17/06/2016 op naam van betrokkene
- Huurcontract dd. 27/05/2016 afgesloten door het Ministerie van Defensie van 01/06/2016 tot 31/08/2016 getekend door De Volder M. Sectie visa en reizen en dus niet persoonlijk getekend door de echtgenoot van de referentiepersoon die bij defensie is tewerkgesteld
- Bijlage bij het huurcontract dd. 12/08/2016 afgesloten van 01/09/2016 tot 30/09/2016 en getekend door de echtgenoot van de referentiepersoon.
- Verklaring van de eigenaar van het appartement dat hij akkoord gaat met de inschrijving van betrokkene op het adres dd. 17/06/2016
- Poolse verblijfskaart op naam van betrokkene afgeleverd dd. 21/02/2017 en geldig tot 01/01/2019

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt onvoldoende dat de Belgische referentiepersoon een verblijf heeft bekomen in Polen van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Betrokkene heeft zich slechts laten registreren in Polen, maar zonder een registratieadres op te geven. Uit het rijregister in België blijkt ook niet dat betrokkene is vertrokken naar Polen. Zij staat, samen met haar echtgenoot, de genaamde K. W., geregistreerd te Hasselt sedert 10/06/2008. Er staan geen tijdelijke afvoeringen naar Polen vermeld.

Bovendien is niet aangetoond dat de referentiepersoon heeft samengewoond met haar vader in Polen. Er is enkel aangetoond dat betrokkene woonachtig was op het adres dat staat vermeld op het huurcontract, dewelke is afgesloten door defensie en waarvan het bijvoegsel is getekend door de echtgenoot van de referentiepersoon (hij is tewerkgesteld door defensie), maar er is geen bewijs dat ze daar samen hebben gewoond. Het is niet omdat de eigenaar van het appartement verklaart dat hij akkoord is met de inschrijving van betrokkene op het adres van het huurcontract dat zij daar samen heeft gewoond met de referentiepersoon.

Het recht op vrij verkeer is hier niet aangetoond. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 40 bis van de wet van 15/12/80. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40 ter van de wet van 15/12/80, gezien sedert juli 2011 de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien is in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter, §1 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van artikel 40ter §1 van de Vreemdelingenwet met als referentiepersoon haar dochter, W. V., die als Belgische haar recht op vrij

verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Artikel 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...).

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40bis, §§ 3 en 4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. (...)"

Artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie."

Artikel 40 ter, § 1 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot artikel 18 van voormelde wet kan het volgende worden gelezen:

"Het beoogt ook de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrestnr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt. " (Kamer, Stukken, 2015-2016, DOC 54,1696/001, p. 77

alsook:

"De wijzigingen aangebracht in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 volgen op arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest heeft het Hof voor recht gezegd dat:

"B.58.8. In zoverre hij bepaalt dat het recht op gezinshereniging van de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan striktere voorwaarden kan worden onderworpen dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, in zijn gastland waren opgelegd, heeft de wetgever afbreuk gedaan aan het daadwerkelijke genot van het recht op vrij verkeer van de Belgen die

in een gastland hebben verbleven, dat is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU en bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten. Dat verschil in behandeling ten aanzien van het daadwerkelijke genot van de rechten die voortvloeien uit de status van burger van de Unie schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die discriminatie vindt haar oorsprong echter niet in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, maar in de ontstentenis van een wetsbepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd. (...)

Met het oog op juridische duidelijkheid en om wetgevingstechnische redenen is er echter voor gekozen dit artikel volledig te herschrijven. In verband met het recht op vrij verkeer heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 maart 2014 (zaak C-456/12) het volgende voor recht verklaard:

"51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging - en dus van een daadwerkelijk verblijf - van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland. "

In zijn ander arrest van 12 maart 2014 (zaak C-457/12), heeft het Hof zich in deze zin uitgesproken: "(...) richtlijn 2004/38 moet in die zin worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzet dat een lidstaat weigert een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, wanneer deze burger de nationaliteit heeft van die lidstaat en aldaar woont, maar zich in het kader van zijn beroepswerkzaamheden regelmatig naar een andere lidstaat begeeft; Artikel 45 VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat het aan een familielid van een burger van de Unie, dat een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht verleent in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit, wanneer deze burger in laatstbedoelde lidstaat woont, maar zich als werknemer in de zin van die bepaling regelmatig naar een andere lidstaat begeeft, indien de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken werknemer ervan wordt weerhouden de rechten die hij aan artikel 45 VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan (Kamer, Stukken, 2015-2016, DOC 54 ,1696/001, p.27 tot 30))

Uit het bovenvermelde blijkt dat de wetgever specifiek heeft aangegeven inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de lijn te willen volgen zoals uitgezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van de artikelen 21, lid 1, met name arrest C-456/12 (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel).

Het Hof van Justitie heeft in dit kader het volgende gesteld:

"Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is.

Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Lida, punt 70). " (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 54).

Het Hof heeft vervolgens besloten dat op grond van artikel 21, lid 1 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG naar analogie toepassing vindt in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong, in casu de lidstaat van nationaliteit (zie HvJ C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, 2014, § 61)

Uw Raad heeft hieruit twee voorwaarden afgeleid waaraan moet worden voldaan opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst (zie o.a. arrest nr. 205 692 van 21 juni 2018 en arrest nr. 208 016 van 22 augustus 2018):

- 1) ten eerste moet er sprake zijn geweest van een 'daadwerkelijk verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van deze richtlijn genoemde voorwaarden; laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student en op een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht;
- 2) ten tweede verlangt het Hof dat in het gastland een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd en dat de familieleden-derdelanders daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.

De vraag die zich vervolgens stelt, is of de situatie waar verzoekster en haar dochter (de referentiepersoon) zich in bevinden een geval is van terugkeer van een Unieburger die onder artikel 21 van het VWEU aanleiding kan geven tot een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing van 1 april 2019 werd gemotiveerd dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat zij een dergelijk afgeleid recht kan laten gelden.

Verzoekster is echter van oordeel dat zij wel in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden omdat zij voldoet aan de hierboven uiteengezette voorwaarden.

1. Er is weldegelijk sprake van een 'daadwerkelijk verblijf in het gastland in hoofde van de referentiepersoon

De bestreden beslissing stelt: "Zij niet heeft bewezen dat de referentiepersoon een verblijf heeft bekomen in Polen van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student, of beschikker van voldoende bestaansmiddelen"

De bestreden beslissing motiveert dit verder als volgt: "Betrokkene heeft zich slechts laten registreren in Polen, maar zonder een registratieadres op te geven. Uit het rijksregister in België blijkt ook niet dat betrokkene is vertrokken naar Polen. Zij staat, samen met haar echtgenoot, de genaamde K. W., geregistreerd te Hasselt sedert 10/06/2008. Er zijn geen tijdelijke afvoeringen naar Polen vermeld."

De bestreden beslissing stelt echter zelf dat het volgende document werd voorgelegd: bewijs van registratie van het verblijf van een burger op naam van de referentiepersoon d.d. 06/07/2016'

Hierbij moet worden gepreciseerd dat het exacte opschrift van dit document het volgende is: "Bewijs van registratie van het verblijf van een burger van de Europese Unie" (Stuk 5 in verzoeksters inventaris)
De motivering opgenomen in de bestreden beslissing kan niet opwegen tegen dit door verzoekster voorgelegde document waaruit duidelijk blijkt dat aan de referentiepersoon een verblijfsrecht als burger van de Unie werd toegekend.

Minstens heeft verwerende partij middels de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet aangegeven waarom het verblijfsrecht als burger van de Unie dat door de Poolse autoriteiten aan de referentiepersoon werd toegekend niet kan worden beschouwd als een verblijf van meer dan drie maanden krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn (de situatie beoogd in § 53 van het arrest van het HvJ van 12 maart 2014 in de zaak C-456/12).

Indien de referentiepersoon immers slechts het haar bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende recht op verblijf van maximaal drie maanden had uitgeoefend (de situatie beoogd in § 52 van het arrest van het HvJ van 12 maart 2014 in de zaak C-456/12) had zij geen formaliteiten ten aanzien van de Poolse autoriteiten moeten verrichten, nu artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 dit verblijfsrecht erkent zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, en zou verzoekster dan ook geen bewijs van registratie van het verblijf van een burger van de Europese Unie kunnen voorleggen.

De vaststelling dat de referentiepersoon een bewijs van registratie van het verblijf van een burger van de Europese Unie afgegeven door de Poolse autoriteiten kan voorleggen impliceert daarentegen dat zij zich wel heeft moeten melden bij de bevoegde autoriteiten, hetgeen krachtens artikel 8 van richtlijn 2004/38 is toegestaan voor verblijven van meer dan drie maanden van burgers van de Unie.

Ook de vaststelling dat aan verzoekster een verblijfskaart van een gezinslid van een EU- burger en een Poolse verblijfskaart (afgeleverd d.d. 21/02/2017 en geldig tot 01/01/2019) heeft voorgelegd is een duidelijke indicatie dat het verblijfsrecht van verzoekster en de referentiepersoon meer dan drie maanden betrof, nu artikel 9 van richtlijn 2004/38 voorschrijft dat indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden, de lidstaten hun een verblijfskaart verstrekken.

Verzoekster wenst hier nog bij op te merken dat het niet toekomt aan verwerende partij noch aan uw Raad om na te gaan of de toekenning van een verblijfsrecht als burger van de Unie door de Poolse autoriteiten in overeenstemming was met de bepalingen van richtlijn 2004/3 8/EG. Er moet enkel worden vastgesteld of uit de voorgelegde stukken kan worden afgeleid of een dergelijk verblijfsrecht werd toegekend, hetgeen manifest het geval is.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dan ook dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat het verblijf van de referentiepersoon in Polen werd ondersteund door een verblijfsrecht in de hoedanigheid van burger van de Unie die gebruikt maakt van het recht op vrij verkeer. Aan de eerste substantiële voorwaarde afgeleid uit de rechtspraak van het Hof van Justitie is dan ook voldaan.

2. Verzoekster heeft weldegelijk een afgeleid verblijfsrecht verworven en een gezinsleven opgebouwd of bestendigd met de referentiepersoon in het gastland

Verzoekster merkt ten eerste op dat in de bestreden beslissing nergens wordt betwist dat verzoekster een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven als familielid van een EU-burger.

De bestreden beslissing stelt zelf dat volgende documenten werden voorgelegd:

- "Verklaring van het provinciebestuur West-Pommeren d.d. 27/07/2016 dat betrokkene een aanvraag heeft ingediend voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie"
- " Verblijfskaart van een gezinslid van een EU-burger op naam van betrokkene en op naam van de echtgenoot van betrokkene [...]d.d. 21.02.2017"
- "Poolse verblijfskaart op naam van betrokkene afgeleverd d.d. 21/02/2017 en geldig tot 01/01/2019"

Hieraan moet worden toegevoegd dat verzoekster ook kopie heeft voorgelegd van het aanvraagformulier d.d. 12/06/2016 (Stuk 24 in verzoeksters inventaris) waarop duidelijk staat vermeld dat zij een aanvraag tot verblijf indient als familielid van een burger van de Europese Unie (vraag E), meer bepaald haar dochter. Het formulier vermeldt letterlijk:

« Justification de la demande:

Délivrance de la carte de séjour d'un membre de famille de ressortissant de l'Union européenne

Le séjour sur le territoire de la République de Pologne est lié à :

Un séjour avec ressortissant de l'Etat membre de l'Union Européenne ayant le droit de séjour [...] ou afin de rejoindre

Viktoria Willems, 05/09/1982 »

Het is deze aanvraag die heeft geleid tot de aflevering aan verzoekster van de verblijfskaart van een gezinslid van een EU-burger op 21.02.2017.

Met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster met de referentiepersoon in het gastland stelt de bestreden beslissing: "Zij niet heeft bewezen dat de referentiepersoon heeft samengewoond met haar vader (sic.) in Polen"

De bestreden beslissing motiveert dit verder als volgt: "Er is enkel aangetoond dat betrokkene woonachtig was op het adres dat staat vermeld op het huurcontract, dewelke is afgesloten door defensie en waarvan het bijvoegsel is getekend door de echtgenoot van de referentiepersoon (hij is tewerkgesteld voor defensie), maar er is geen bewijs dat ze daar samen hebben gewoond. Het is niet omdat de eigenaar van het appartement verklaart dat hij akkoord is met de inschrijving van betrokkene op het adres van het huurcontract dat zij daar samen heeft gewoond met de referentiepersoon."

Verzoeker wenst hierbij ten eerste op te merken dat uit het geheel van de voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij samen met de referentiepersoon, en met haar echtgenoot (de vader van de referentiepersoon) en haar schoonzoon (de echtgenoot van de referentiepersoon) heeft samengewoond op hetzelfde adres in Polen, met name Tarnobrzaska 50/4 te SZCZECIN.

Er kan niet redelijkerwijze worden betwist dat de referentiepersoon op dit adres heeft gewoond. De verlening van de huurovereenkomst voor deze woning is immers getekend door dhr. K. W., de echtgenoot van de referentiepersoon, en het akkoord van de eigenaar van het pand tot inschrijving van verzoekster en haar echtgenoot op dit adres maakt expliciet melding van de referentiepersoon als zijnde de echtgenote van dhr. K. W. die de verlenging van de huurovereenkomst heeft afgesloten.

Hieraan kan worden toegevoegd dat verzoekster ook kopie heeft voorgelegd van het aanvraagformulier d.d. 12/06/2016 (Stuk 24 in verzoeksters inventaris) waarop zowel voor verzoekster als voor de referentiepersoon hetzelfde verblijfsadres staat aangegeven, met name: Tarnobrzaska 50/4 te SZCZECIN. Het is deze aanvraag die heeft geleid tot de aflevering aan verzoekster van de verblijfskaart van een gezinslid van een EU-burger op 21.02.2017 zodat de informatie vervat in deze aanvraag, waaronder het verblijfsadres van verzoekster en de referentiepersoon, moet worden geacht correct te zijn.

Ondergeschikt wenst verzoekster op te merken dat uit het loutere feit dat niet zou zijn aangetoond dat verzoekster heeft samengewoond met de referentiepersoon - quod non - niet kan worden afgeleid dat zij geen gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. De bestreden beslissing bevat echter geen verdere motivering omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij met de referentiepersoon.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dan ook dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat zij een afgeleid verblijfsrecht verworven heeft en een gezinsleven opgebouwd of bestendigd heeft met de referentiepersoon in het gastland. Aan de tweede substantiële voorwaarde afgeleid uit de rechtspraak van het Hof van Justitie is dan ook eveneens voldaan.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Omwille alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden..”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ;*
- artikel 45 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- de zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten onrechte zou hebben geoordeeld dat zij geen afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan laten gelden.

Vooreerst stelt de verweerder vast dat verzoekende partij in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending, met name betreffende artikel 45 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verweerder op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verweerder om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

“Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers blijven immers volstrekt in gebreke om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.” (R.v.V. nr. 138.416 dd. 12.02.2015)

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in de hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn van haar Belgische dochter, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader het volgende:

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Verweerder laat gelden dat uit artikel 40, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bepalingen betreffende het recht op gezinshereniging niet van toepassing zijn op bloedverwanten in de opgaande lijn van een meerderjarige Belg, dewelke geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer.

Artikel 40, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel uitdrukkelijk dat de bepalingen betreffende het recht op gezinshereniging wél van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die het recht op vrij verkeer daadwerkelijk heeft uitgeoefend. Terwijl de verzoekende partij zich ook specifiek op deze bepaling steunt, ten einde gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Evenwel diende door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen afdoende bewijzen voorlegt dat haar Belgische dochter daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitdrukkelijk rekening is gehouden met alle voorgelegde documenten, doch dat diende te worden besloten dat uit het geheel van deze documenten onvoldoende blijkt dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk een verblijf van meer dan drie maanden heeft bekomen in Polen.

Allerminst kennelijk onredelijk is door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie vastgesteld dat op basis van de door de verzoekende partij en de referentiepersoon voorgelegde stavingstukken uitsluitend kan worden besloten dat de Belgische referentiepersoon zich op een bepaald ogenblik heeft laten registreren in Polen, evenwel zonder een daadwerkelijke adresregistratie op te geven, alsook zonder enig bewijs dat zij nadien daadwerkelijk naar Polen zou zijn vertrokken.

Dienstig wordt in dit kader in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat de Belgische referentiepersoon reeds sedert 10.06.2008 op hetzelfde adres in België geregistreerd staat, waarbij er geen enkele (tijdelijke) afvoering naar Polen werd vermeld.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat het Hof van Justitie zou hebben geoordeeld dat het louter voorleggen van ene "registratie van het verblijf van een burger van de Unie" zou volstaan opdat er sprake zou zijn van een uitgeoefend recht op vrij verkeer. Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat het gebeurlijk bekomen van een verblijfsrecht als Unieburger in Polen op zichzelf reeds zou volstaan, blijkt uit de door de verzoekende partij zelf geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie dat er sprake moet zijn geweest van een daadwerkelijk verblijf in het gastland.

De verzoekende partij gaat volstrekt voorbij aan deze duidelijke vereiste, zoals gesteld door het Hof van Justitie en zoals overigens ook aangehaald in de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt bovendien dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt om welke reden de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie van oordeel is dat het verblijfsrecht als Unieburger in Polen niet kan worden beschouwd als een daadwerkelijk verblijf, nu uitdrukkelijk wordt aangegeven dat volstrekt geen bewijs voorligt dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk in Polen zou hebben verbleven.

De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve grondslag.

Terwijl bovendien -en zulks is uiteraard evenzeer van belang- door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat door de verzoekende partij of de referentiepersoon niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon in Polen zou hebben samengewoond met haar ouders.

Nochtans stelt het Hof van Justitie in de door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie én de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak uitdrukkelijk dat er sprake moet zijn van een gezinsleven dat in het gastland werd beleefd.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat op basis van de door haar voorgelegde stukken zou vaststaat dat de verzoekende partij wel degelijk samen met de referentiepersoon heeft samengewoond op een adres te Polen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt terecht overwogen dat het loutere akkoord van de eigenaar van de huurwoning, met betrekking tot de inschrijving van de verzoekende partij op het adres te Polen, volstrekt niet bewijs dat de verzoekende partij en haar echtgenoot aldaar daadwerkelijk zijn ingetrokken. Laat staan dat zou zijn aangetoond dat zij in Polen hebben samengewoond en als dusdanig een gezinsleven hebben beleefd met de Belgische referentiepersoon.

Verweerder besluit dat het de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet ten kwade kan worden geduid dat concrete bewijzen worden geleverd nopens het daadwerkelijk verblijf van de Belgische referentiepersoon in Polen, alsook nopens het daadwerkelijk beleefde gezinsleven aldaar.

De kritiek van de verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.

Er wordt geenszins aan de hand van concrete elementen aangetoond dat voldaan zou zijn aan de twee substantiële voorwaarden, dewelke door het Hof van Justitie worden vooropgesteld, opdat zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht in hoofde van de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing van 1 april 2019 geeft de duidelijk wettelijke basis weer op grond waarvan ze genomen werd, met name artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en artikel 21 VWEU.

De bestreden beslissing is gestoeld op de vernoemde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, welke werd gestoeld op de in de motivering vermelde samenlezing van artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.
2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en

198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De Richtlijn 2004/38/EG is vooreerst van toepassing op Unieburgers die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen en zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, alsook op hun familieleden, ongeacht de nationaliteit, die de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen.

Richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

De Richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, in beginsel geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 35).

Dit geldt a fortiori voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid van dezelfde richtlijn de binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken. (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, §§ 19).

De vraag die zich vervolgens stelt, is of dit een geval is van terugkeer van een Unieburger die onder artikel 21 van het VWEU aanleiding kan geven tot een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de verzoekende partij.

Het Hof van Justitie heeft in dit kader het volgende gesteld:

“Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).” (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 54).

Het Hof heeft vervolgens besloten dat op grond van artikel 21, lid 1 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG naar analogie toepassing vindt in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger

met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong, in casu de lidstaat van nationaliteit (zie HvJ C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, 2014, § 61).

Opdat het gezinsleven kan worden voortgezet bij terugkeer naar de lidstaat van nationaliteit, door de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht, moet er dus aan twee voorwaarden worden voldaan:

- ten eerste moet er sprake zijn geweest van een 'daadwerkelijk verblijf' in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van deze richtlijn genoemde voorwaarden; laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student en op een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht;
- ten tweede verlangt het Hof dat in het gastland een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd en dat de familieleden-derdelanders daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden. In casu werd in de bestreden beslissing van 6 maart 2018 gemotiveerd dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat zij een dergelijk afgeleid recht kan laten gelden, nu zij niet heeft bewezen dat de referentiepersoon daadwerkelijk gevestigd was in Polen op grond van een verblijfstitel en evenmin heeft bewezen dat zij een gezin vormde met de referentiepersoon in Polen.

Zo motiveerde de gemachtigde daarover als volgt in de bestreden beslissing:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt onvoldoende dat de Belgische referentiepersoon een verblijf heeft bekomen in Polen van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Betrokkene heeft zich slechts laten registreren in Polen, maar zonder een registratieadres op te geven. Uit het rijregister in België blijkt ook niet dat betrokkene is vertrokken naar Polen. Zij staat, samen met haar echtgenoot, de genaamde K. W., geregistreerd te Hasselt sedert 10/06/2008. Er staan geen tijdelijke afvoeringen naar Polen vermeld.

Bovendien is niet aangetoond dat de referentiepersoon heeft samengewoond met haar vader in Polen. Er is enkel aangetoond dat betrokkene woonachtig was op het adres dat staat vermeld op het huurcontract, dewelke is afgesloten door defensie en waarvan het bijvoegsel is getekend door de echtgenoot van de referentiepersoon (hij is tewerkgesteld door defensie), maar er is geen bewijs dat ze daar samen hebben gewoond. Het is niet omdat de eigenaar van het appartement verklaart dat hij akkoord is met de inschrijving van betrokkene op het adres van het huurcontract dat zij daar samen heeft gewoond met de referentiepersoon.”

Gelet op de rechtspraak van het Hof, is – opdat artikel 21 van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht voor familieleden-derdelanders afdwingt – een daadwerkelijk verblijf van de Unieburger in het gastland (in casu Polen) vereist. Een “daadwerkelijk verblijf” is een verblijf dat van die aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te kunnen bestendigen krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van de Richtlijn 2004/38/EG.

De gemachtigde diende derhalve na te gaan of de door verzoekende partij overgemaakte stukken een afdoende bewijs vormden van een verblijf van meer dan drie maanden van de referentiepersoon in Polen als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student, of van een ononderbroken verblijf in het kader van een duurzaam verblijfsrecht in Nederland.

De verzoekende partij stelt daarover in haar enig middel dat er volgens haar wel degelijk sprake is van een 'daadwerkelijk verblijf' in het gastland in hoofde van de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt volgens haar zelf dat het volgende document werd voorgelegd: bewijs van registratie van het verblijf van een burger op naam van de referentiepersoon d.d. 06/07/2016. Hierbij moet volgens de verzoekende partij worden gepreciseerd dat het exacte opschrift van dit document het volgende is: *“Bewijs van registratie van het verblijf van een burger van de Europese Unie”*. De motivering opgenomen in de bestreden beslissing kan volgens de verzoekende partij niet opwegen tegen dit voorgelegde document waaruit duidelijk blijkt dat aan de referentiepersoon een verblijfsrecht als burger van de Unie werd toegekend. Minstens heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij middels de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet aangegeven waarom het verblijfsrecht als burger van de Unie dat door de Poolse autoriteiten aan de referentiepersoon werd toegekend niet kan worden beschouwd als een verblijf van meer dan drie maanden krachtens en onder eerbiediging

van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn. Indien de referentiepersoon immers slechts het haar bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende recht op verblijf van maximaal drie maanden had uitgeoefend (de situatie beoogd in § 52 van het arrest van het HvJ van 12 maart 2014 in de zaak C-456/12) had zij volgens de verzoekende partij geen formaliteiten ten aanzien van de Poolse autoriteiten moeten verrichten, nu artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 dit verblijfsrecht erkent zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, en zou zij dan ook geen bewijs van registratie van het verblijf van een burger van de Europese Unie kunnen voorleggen. De vaststelling dat de referentiepersoon een bewijs van registratie van het verblijf van een burger van de Europese Unie afgegeven door de Poolse autoriteiten kan voorleggen impliceert volgens de verzoekende partij daarentegen dat zij zich wel heeft moeten melden bij de bevoegde autoriteiten, hetgeen krachtens artikel 8 van richtlijn 2004/38 is toegestaan voor verblijven van meer dan drie maanden van burgers van de Unie. Ook de vaststelling dat aan de verzoekende partij een verblijfskaart van een gezinslid van een EU-burger en een Poolse verblijfskaart (afgeleverd d.d. 21/02/2017 en geldig tot 01/01/2019) heeft voorgelegd is volgens de verzoekende partij een duidelijke indicatie dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij en de referentiepersoon meer dan drie maanden betrof, nu artikel 9 van richtlijn 2004/38 voorschrijft dat indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden, de lidstaten hun een verblijfskaart verstrekken. Er moet volgens de verzoekende partij in casu door de Raad enkel worden vastgesteld of uit de voorgelegde stukken kan worden afgeleid of een dergelijk verblijfsrecht werd toegekend, hetgeen volgens de verzoekende partij manifest het geval is.

De bestreden beslissing motiveert: *“zij heeft niet bewezen dat de referentiepersoon een verblijf heeft bekomen in Polen van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen”* en *“betrokkene heeft zich slechts laten registreren in Polen, maar zonder een registratieadres op te geven. Uit het rijksregister blijkt niet dat betrokkene vertrokken is naar Polen. Zij staat, samen met haar echtgenoot, de genaamde K.W., geregistreerd te H. sedert 10/06/2008. Er zijn geen tijdelijke afvoeringen naar Polen vermeld.”* Zoals de verzoekende partij stelt, werd een *“Bewijs van registratie van het verblijf van een burger van de Europese Unie op naam van de referentiepersoon d.d. 06/07/2016”*, voorgelegd.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit dit document duidelijk blijkt dat aan de referentiepersoon een verblijfsrecht van de Unie werd toegekend, kan ze niet gevolgd worden. Dit document stemt geenszins overeen met een verblijfskaart van een burger van de Unie. Het is zoals de verwerende partij terecht opmerkt niets meer dan een bewijs van registratie van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden. Tevens wordt er op dit document inderdaad geen registratieadres vermeldt. Anders dan wat de verzoekende partij poneert in haar verzoekschrift, maakt zij niet aannemelijk dat zij geen bewijs van registratie van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen indienen, zonder eerst drie maanden in Polen te verblijven zonder formaliteiten. Indien zij een verblijf van meer dan drie maanden beoogt dan moet zij zich inderdaad melden bij de Poolse autoriteiten en moet zij haar aanvraag laten registreren. Hieruit blijkt echter niet dat zij reeds drie maanden in Polen heeft verbleven, noch dat haar nadien ook effectief een verblijfsrecht werd verleend.

Aangezien dit motief reeds volstaat om de bestreden beslissing te schragen, dient de kritiek van de verzoekende partij op het tweede motief niet verder onderzocht te worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU